

Sygn. akt VI Ka 1350/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lutego 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Jacek Matusik

protokolant p.o. protokolant sądowy Sylwester Sykut

przy udziale prokuratora Jerzego Kopcia oraz oskarżycielki posiłkowej I. M.

po rozpoznaniu dnia 6 lutego 2017 r. w Warszawie

sprawy J. D. syna R. i J. ur. (...) w W. oskarżonego z art. 233 § 1 i 6 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego oraz pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie

z dnia 22 czerwca 2016 r. sygn. akt III K 147/16

zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że orzeczoną wobec oskarżonego karę ograniczenia wolności podwyższa do 1 (jednego) roku; w pozostałej części tenże wyrok utrzymuje w mocy; zwalnia oskarżycielkę posiłkową od przypadających na nią kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami w tej części Skarb Państwa; zasądza od oskarżonego J. D. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 zł tytułem opłaty za obie instancje oraz pozostałe koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w części na niego przypadającej; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. L. kwotę 1033,20 zł obejmującą wynagrodzenie za obronę z urzędu w pierwszej i drugiej instancji oraz podatek VAT.

Sygn. akt VI Ka 1350/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 22.06.2016r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie oskarżonego J. D. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu polegającego na tym, że w dniu 29 marca 2013 r. w W. przy ul. (...) w Urzędzie Miasta Stołecznego W. D. B., będąc pouczonym o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń, na podstawie przepisów ustawy z dnia 07.07.1994 r. „Prawo budowlane”, złożył fałszywe oświadczenie w toczącym się postępowaniu administracyjnym (...) we wniosku o pozwolenie na budowę, o posiadanym prawie do dysponowania nieruchomością na cele budowlane, oznaczoną w ewidencji gruntów jako działka nr (...) z obrębem (...), nie mając takiego tytułu prawnego, wskutek czego uzyskał decyzję nr (...) o pozwoleniu na budowę, tj. występku z art. 233 § 1 i 6 k.k., za który stosując na zasadzie art. 4 § 1 kk, przepisy kodeksu karnego w brzmieniu sprzed 01.07.2015 r., na podstawie art. 233 § 1 i 6 kk w zw. z art. 58 § 3 kk skazał go i wymierzył mu karę sześciu miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze dwudziestu godzin w stosunku miesięcznym. Nadto, na podstawie art. 627 kpk zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 70 zł. tytułem zwrotu wydatków oraz kwotę 120 zł. tytułem opłaty.

Od powyższego wyroku apelację wnieśli obrońca oskarżonego oraz pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej – I. M..

Obrońca oskarżonego zaskarżyła powyższy wyrok w całości zarzucając mu:

- 1) niezasadne przyjęcie, iż oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów, podczas gdy powyższe ustalenie Sąd Rejonowy poczynił przez pryzmat z góry przyjętej tezy, że wyjaśnienia oskarżonego są niewiarygodne i jedynie na podstawie zeznań świadka I. M., której to zeznania jako osoby bezpośrednio zainteresowanej rozstrzygnięciem sprawy - należy oceniać ze szczególną ostrożnością,
- 2) błąd w ustaleniach faktycznych, mający istotny wpływ na treść wyroku, polegający na uznaniu, że oskarżony nie dysponował nieruchomością, podczas gdy jak wynika z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, oskarżony zawarł z właścicielką ustną umowę dzierżawy, która miała być potwierdzona na piśmie po jej przyjeździe do Polski,
- 3) naruszenie prawa materialnego tj. art. 233 par 1 i 6 k.k. poprzez błędną jego wykładnię poprzez stwierdzenie, że zachowanie oskarżonego wypełnia znamiona przestępstwa spenalizowanego w ww. przepisie, podczas gdy zdaniem obrony czyn oskarżonego nie jest przestępstwem składania fałszywych zeznań, a nadto oskarżony nie był uprzedzony o odpowiedzialności karnej,
- 4) naruszenie prawa procesowego mający istotny wpływ m. wynik sprawy polegające na niesłusznym przyjęciu, że wyjaśnienia oskarżonego są niewiarygodne, a wiarygodne są wyjaśnienia świadka I. M., podczas gdy jest ona zainteresowana wynikiem sprawy i jej zeznania powinny być ocenione ze szczególną ostrożnością a nadto wyjaśnienia oskarżonego są spójne, wiarygodne i na ich podstawie powinien być ustalony stan faktyczny w sprawie,
- 5) niezasadne nieuwzględnienie wniosku o umorzenie postępowania,
- 6) niezasadne nierozważenie zastosowania warunkowego umorzenia postępowania w sprawie,
- 7) rażąco surowość kary orzeczonej w stosunku do oskarżonego w wymiarze 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze dwudziestu godzin w stosunku miesięcznym, mając na uwadze fakt jego dotychczasowej niekaralności i braku jakiegokolwiek konfliktu z prawem i niezasadne obciążenie oskarżonego kosztami procesu,

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniosła o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, a z ostrożności procesowej o zmianę zaskarżonego wyroku i złagodzenie orzeczonej kary lub warunkowe umorzenie postępowania, ewentualnie

o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej zaskarżyła powyższy wyrok w części, tj. co do kary, na niekorzyść oskarżonego J. D., zarzucając wyrokowi temu rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 6 miesięcy ograniczenia wolności.

Podnosząc powyższy zarzut pełnomocnik wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej kary i wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Spośród wniesionych w niniejszej sprawie środków odwoławczych jedynie apelacja pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej okazała się w części zasadna.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do apelacji obrońcy oskarżonego stwierdzić należy, iż jest ona w sposób oczywisty bezzasadna. Nie można w żadnym razie zgodzić się z obrońcą, jakoby Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne poczynił „przez pryzmat z góry przyjętej tezy, że wyjaśnienia oskarżonego są niewiarygodne i jedynie na podstawie zeznań świadka I. M., której to zeznania jako osoby bezpośrednio zainteresowanej rozstrzygnięciem sprawy”. Tezie takiej przeczy uważna analiza całości materiału dowodowego, a zwłaszcza załączone do akt wydruki korespondencji e-mailowej, gdzie z wiadomości wysłanej przez oskarżonego do pokrzywdzonej w dniu 28 maja 2013r. wynika jednoznacznie, że pomiędzy stronami nie doszło do żadnych uzgodnień w zakresie dzierżawy

gruntów. W związku z tym, również w dacie składania przez oskarżonego nieprawdziwego oświadczenia – w dniu 29 marca 2013r. – tym bardziej musiał on wiedzieć, że nie ma żadnego prawa do dysponowania gruntami należącymi do pokrzywdzonej. Tym samym więc, składając przedmiotowe oświadczenie podał w nim, z pełną świadomością, nieprawdziwe okoliczności. W związku z tym, brak jest podstaw do uznania za zasadne, podniesionych w apelacji argumentów zmierzających do zakwestionowania dokonanej przez Sąd oceny dowodów, jak i ustaleń faktycznych w zakresie winy oskarżonego. Sąd Rejonowy bowiem, w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku w sposób kompleksowy i wnikliwy ocenił wszystkie dowody i wysnuł na ich podstawie prawidłowe wnioski, co do okoliczności zdarzenia. Argumentacja tam przedstawiana, jest logiczna i spójna, a Sąd Okręgowy w pełni ją podzielił i nie znajduje podstaw do jej zakwestionowania. Wobec tego, że obrońca w swojej apelacji ograniczył się, w istocie, do gołosłownego zakwestionowania oceny zeznań pokrzywdzonej i wyjaśnień oskarżonego oraz zanegowania świadomości oskarżonego, co do braku uprawnień do dysponowania gruntem pokrzywdzonej, Sąd Okręgowy czuje się zwolniony z głębszej analizy w tym zakresie, zwłaszcza, że z uwagi na trafność argumentów przedstawionych przez Sąd Rejonowy, sprowadzałyby się to do powtórzenia wywodów zawartych w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Chybiony jest również zarzut naruszenie prawa materialnego tj. art. 233 par 1 i 6 k.k. poprzez błędną jego wykładnię poprzez stwierdzenie, że zachowanie oskarżonego wypełnia znamiona przestępstwa spenalizowanego w ww. przepisie, podczas gdy zdaniem obrony czyn oskarżonego nie jest przestępstwem składania fałszywych zeznań, a nadto oskarżony nie był uprzedzony o odpowiedzialności karnej. Oskarżony bowiem, został skazany za złożenie fałszywego oświadczenia, zaś fakt pouczenia go o odpowiedzialności karnej za taki czyn wprost wynika z treści tego oświadczenia, gdzie J. D. złożył podpis pod stwierdzeniem o treści: „Świadomy odpowiedzialności karnej za podanie w niniejszym oświadczeniu nieprawdy, zgodnie z art. 233 Kodeksu karnego, potwierdzam własnoręcznym podpisem prawdziwość danych zamieszczonych powyżej.”.

Reasumując, brak jest podstaw do uznania że Sąd I instancji niezasadnie przypisał oskarżonemu J. D. popełnienie zarzucanego mu czynu, a tym samym do zmiany zaskarżonego wyroku i uniewinnienia oskarżonego.

Równie niezasadne są, podniesione w apelacji obrońcy, zarzuty dotyczące nie uwzględnienia wniosku o umorzenie postępowania postępowania, nie rozważenie kwestii warunkowego umorzenia postępowania oraz rażącej surowości kary wymierzonej oskarżonemu. Także w tym zakresie apelacja nie zawiera żadnych argumentów na potwierdzenie stawianych zarzutów i ogranicza się jedynie do gołosłownego stwierdzenia, że społeczna szkodliwość czynu nie jest znaczna, zaś postawa oskarżonego i jego dotychczasowy tryb życia a przede wszystkim uprzednia niekaralność uzasadniają przypuszczenie, że mimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego. Tymczasem, jak trafnie zauważył to Sąd Rejonowy, na wysoki stopień szkodliwości społecznej czynu oskarżonego wskazuje okoliczność, że czyn ten przyczynił się do uzyskania decyzji administracyjnej o pozwoleniu na budowę, która w innym wypadku nie została by wydana, a nadto pociągnął on za sobą szereg bardzo niekorzystnych następstw dla pokrzywdzonej utrudniając lub wręcz uniemożliwiając jej wykonywanie prawa własności gruntów. W tym miejscu wskazać należy, iż zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd I instancji w niedostateczny sposób docenił wagę tychże negatywnych następstw czynu oskarżonego, co skutkowało wymierzeniem J. D. kary rażąco łagodnej – co słusznie podniósł w swojej apelacji pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej. Zgodzić bowiem należy się, że J. D. dopuszczając się przedmiotowego czynu działał w pełni umyślnie, kierując się chęcią osiągnięcia korzyści z bezprawnie dokonanej inwestycji, a swoim zachowaniem wywołał szereg, do dziś trwających konsekwencji godzących zarówno w dobro publiczne w postaci zaangażowania administracji publicznej i zaburzenia porządku budowlanego, jak i w prywatne interesy oraz dobra osobiste pokrzywdzonej. W toku procesu w najmniejszym stopniu nie okazał skruchy, ani nie przejawiał zrozumienia karygodności czynu, nie podjął żadnych działań mających naprawić szkodę, zadośćuczynić społecznemu poczuciu sprawiedliwości, bądź mających na celu pogodzenie się z pokrzywdzoną. Okoliczności te, w ocenie Sądu Okręgowego uzasadniają wymierzenie oskarżonemu kary ograniczenia wolności w wyższym rozmiarze, niż uczynił to Sąd I instancji. Brak jednak było, wbrew żądaniu pełnomocnika oskarżycielki, podstaw do orzeczenia wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności. Podkreślić należy, iż z uwagi na charakter czynu oraz dotychczasową niekaralność oskarżonego, orzeczenie wobec niego kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej

wykonania, byłoby w żaden sposób nieuzasadnione i rażąco surowe. Jednocześnie orzeczenie tego rodzaju kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, nie stanowiłoby w ocenie Sądu, realnej i wystarczającej dolegliwości dla oskarżonego, a tym samym tak ukształtowana kara nie spełniłaby swoich celów. Z tych względów Sąd Okręgowy podwyższył wymiar kary ograniczenia wolności orzeczonej wobec oskarżonego, do roku uznając, iż konieczność wykonywania przez ten okres nieodpłatnych prac społecznie użytecznych z jednej strony wpłynie na postawę oskarżonego, z drugiej zaś uczyni zadość zasadom sprawiedliwości. Pamiętać przy tym należy iż w przypadku uchylania się przez oskarżonego od wykonania orzeczonej kary, może ona zostać zamieniona na zastępczą karę pozbawienia wolności.

Jeżeli chodzi o koszty procesu, to Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw by zwolnić oskarżonego od ich ponoszenia, zarówno za I jak i II instancję. Oskarżony ma bowiem, możliwości zarobkowania, chociażby w firmie swojej partnerki, na rzecz której zresztą działał popełniając przypisany mu czyn.

Wobec uwzględnienia, co do zasady apelacji pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej, zasadnym było zwolnienie jej od przypadających na nią kosztów sądowych postępowania odwoławczego.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy orzekł, jak w sentencji wyroku.